

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (32.rész)

XXXIV.

Az összehasonlító nyelvészet tanítása – 2.

A Csepel-szigeten levő Szigetszentmiklós község határának egy dűlőjét Tebének nevezik. A Tebe pedig a teve szavunk sumir őse. Ezt a nevet tehát csak sumir nyelven beszélő nép adhatta annak a dűlőnek. Ezen a tényen - azt hiszem - vitatkozni sem lehet. A teve nem az ázsiai puszták kitenyészett állata volt, hanem a mezopotámiai sumiroké, a számmal és a villásszarvú fehér marhával együtt. Hogy hazánkban tevetenyésztés még a XII. század végén is volt, írásos feljegyzés bizonyítja. Mikor ugyanis Barbarossa Frigyes német császár, 1190-ben, keresztshadával végig vonult Magyarországon, III. Béla királyunk megvendégelte és a pilisi hegyekbe vadászatra is kihívta. A német krónikás megírta, hogy mikor a hegyekből visszatértek, a legelőn igen sok tevét láttak. A tevét tehát Pannónia őstelepesei hozták magukkal, honosították meg és tenyésztették abban az időben, amikor a tevét még tebének nevezték. A szigetszentmiklói Tebe nevű dűlő erre koronatanú. A Névtelen jegyző „Anonymus” elbeszélése szerint Árpád és vitézei látván a Csepel-sziget bujaságát és termékenységét, elhatározták, hogy fejedelmi birtokká teszik, ahol azután Árpád fejedelmi lakokat is emeltetett. A Névtelen, mint királyi jegyző bizonyára maga is többször megfordult a királyi irodával ott nyáron, mikor Fehérvárott a tartózkodást a környező nádasok szűnyograjai kellemetlenné tették. De arra mindenestre tanú, hogy a sziget termékeny volt. A termékenységet pedig csak a termények milyenségéből lehetett megállapítani. Tehát ott a honfoglalás előtt már virágzó földműves kultúra volt az őslakosság keze nyomán.

Ezt bizonyítja az is, hogy már Szent István adományozott a szigeten egy Ompod nevű falut a Veszprém völgyi görög apácáknak (W. I. 347.). Ompod sumir név, asszonyfő, vagy főnököt jelent. Annak a falunak, vagyis Szigetszentmiklós-nak, amely annyi sumir emléket őriz, ősi neve Gála volt, ez is a sumir gál szóból származik, amelynek jelentése mai nyelvünkön: nagy. Ez a sumir „gál” szó ma is megvan számos Gál nevű magyar család vezetéknévében. De „díszes”, „ünneplő” jelentésben is használjuk, amikor valamely nagy alkalomra „gálába” öltözünk. Később ez a név alakult át Gyála névre. (Fej. VIII. 1. 91.).

Az indiai ősi nyelvnek, a szanszkritnak a magyar nyelvvel való rokonságát pedig a nagytekintélyű tudásunkkal, Kőrösi Csoma Sándorral bizonyítom. Ez, az önmagát a nemzetért feláldozó, szent magyar azért ment Indiába, majd Tibetbe, hogy a magyar nép és nyelv eredeti származási helyét felkutassa. Oriási munkával lett a szanszkrit nyelvnek, a világ egyik legfejlettebb nyelvének tudósa. Erről ezt írta: „Nekem, mint magyar-nak, a szanszkrit nyelv és irodalom tanulmányozása különösen nagy jelentőségű volt, mert büszkén állapítom meg, hogy a szanszkrit nyelv sem-

miféle más nyelvvel nem mutat olyan rokon vonásokat, mint a magyarral. A szanszkrit nyelv és irodalom több más indiai nyelvjárással együtt, egész sereg tanulmányozási alapot nyújt a magyar nép eredetére és az ősi népszokásokra, valamint a magyar nyelvre is. Amennyire különbözik minden más kelet-európai nép nyelvétől, annyira kimutatható a magyar nyelvvel való rokonsága. Csak néhány példát sorolok fel a rokon vonásokra: a magyar nyelv nem használ prepozíciókat (előljárókat), hanem a szótóhoz egyszerű ragok hozzáadásával alkotja a cselekvő, szenvedő, óhajító feltételes módokat és formálja a szó különböző jelentését ugyanolyan módon, mint a szanszkrit nyelv, és ugyanilyen módon hiányzik mindkét nyelvből a bírni segédige, ami a nyugati nyelvek lényegét alkotja.”

Hátrahagyott szógyűjteményében 240 olyan szanszkrit szót sorol fel, amelyek kiejtés és jelentés tekintetében teljesen megegyeznek magyar szavakkal. Ennek a szó és nyelvegyezésnek sem lehet más magyarázata, mint a kínainak. Közvetlen kölcsönös nyelvhatás teljesen kizárt. Csak egy harmadik nyelv közvetítése teszi az egyezést megérthetővé és elfogadhatóvá. Hasonló az eset a mongol-magyar szóegyezéseknél is. Szentkai-tolnai Bálint Gábor kiváló nyelvtudósunk, aki 30 nyelven beszélt és írt, állapította meg a két nyelv rokonságát és számos mongol szóról állapította meg, hogy kiejtésre és jelentésre nézve teljesen megegyeznek a magyar szavakkal. Fajrokonság a két nép között nincs, közvetlen érintkezés is csak egy volt, a gyászos emlékü tatárjárás 1241-ben. De akkor Batu kán nem nyelvterjesztés végett jött hazánkba. Tehát a legszigorúbb logikával itt sem lehet a két nyelv rokonságára más magyarázat, csak egy harmadik nyelvnek, a sumirnak közvetítése.

Ide iktatom az északi turánok, vagy másként finnugorok nyelvrokonsági kérdését is, amennyiben azok is mongol eredetűek. Ezek a népek a mongol tömbből szakadtak le és vetődtek az északi hidegövbbe, ha a régi helyükön az életüket vagy megélhetésüket elháríthatatlan veszély fenyegette. Az élet számkivetettjei voltak ezek. Létük és életük megmentésére csak egy lehetőség volt: felmenni a senki földjére, és vállalni az északi hidegöv minden nyomorúságát. Azon a földön ahol most élnek, igazán nem öröm az élet, mert a tél 9-10 hónapig tart és a hőmérő még 60 Celsius fokot is mutat a fagyponthoz alatta. Hajuk, szemük barna vagy fekete színe azt mutatja, hogy őseik valamikor napsugaras tájakon éltek, ahonnan az erősebb népek nyomták őket északabbra, innen pedig az egyéni tragédiák üzték őket a hidegövbbe. De mindenüvé magukkal vitték faji vonásaikat, amelyek Közép-Ázsia mongol lakta vidékének lakóival mutatnak rokonságot, nem pedig velünk, magyarokkal. Ez a megállapításom a finn népre is érvényes, amely a középkoron át igen jelentős változáson ment keresztül a testi alakát illetően a svédekkel való keveredés következtében. Ennek a magyarázata az, hogy őket már Szent Erik svéd király meghódította a XII. században és a keresztény vallás felvételére kényszerítette. Ettől kezdve egészen 1809-ig egyfolytában svéd uralom alatt éltek. Ekkor pedig orosz iga alá kerültek, mert Napóleon egyszerűen oda ajándékozta őket Sándor cárnak. A kb. 700 éves svéd uralom alatt sok svéd telepedett le közéjük, de egyenként vagy kisebb rajokban

szétszórtan. Így e keverék nép nyelve finn maradt, de a faji jelleg a hosszú együttélés következtében lassan megváltozott, mert a fajta öröklődik, de a nyelv nem. Ezért a finnek között igen sok magas, szálas és szőke ember található. De ez az embertani keveredés a finnek arcszörzetét bajusz és szakáll növelését csak kis mértékben változtatta meg különösen a haemei típusnál. Ez a mongol visszaütés következménye. Mongol örökség a nyelvük is, mert ezt is ősi otthonukból vitték magukkal. A magyar nyelvvel annyiban rokonok, amennyiben az a sumir nyelven át a mongol nyelvvel rokonságot mutat, Közvetlen nyelvhatás a magyarok és az északi turánok nyelve között sohasem volt. Ezt maga a földrajzi helyzet is kizárta. A voguloknak pedig egy török néppel való összeházasítása a leggyatrább mese a népek és nyelvek történetében, amint azt már megcáfoltatlan érvekkel bizonyítottam.

Az 1930-as évek valamelyikén Tokaj városában akadt valami elintézni valóm. Ott véletlenül összeházasítottam egy japán képviselő csoporttal, amely vendégségben járt akkor Magyarországon. Magyar vezetőjük nekem régi barátom volt. Természetesen engem is meghívott közéjük. Tolmácsuk egy japán diák volt, aki akkor a budapesti Egyetemre járt. Ettől beszélgetés közben megtudtam, hogy Tokaj japánul hegyet, kidudorodást jelent amint a mi nyelvünkben is ugyanez a jelentése a tokának. Az én nevem Nagy, japánul „nagaj”, a „kis” szavunk pedig japánul „chisai”. A japán „turu” magyarul a darumadár neve. A mi mondai turulmadarunk is valószínűleg a daru volt. Azt is mondta, hogy a magyar „Isten” szó hasonlít a japán „Tenno” Isten szavukhoz, amelynek jelentése tevő, teremtő.

Egyéb szóegyezéseket is felsorolt azzal a megállapítással, hogy a japán nyelv is éppen olyan ragos, mint a magyar. Milyen következményt vonhatunk le ebből a tényből? Amit a kínai nyelvrokonságból. Faji rokonság nincs, a két nép közti földrajzi távolság több mint 10 ezer kilométer. Tehát csak egy harmadik nyelv közvetíthette a rokonságot. Azután, az első világháború után összeházasítottam Budapesten a Bajkál tó körül lakó kozákok atamánjának, főnökének a fiával, akinek a neve Baljuk Demeter volt. Megkérdeztem tőle, hogy magyarul mit jelent a neve? Azt felelte rá, hogy amit a magyar Balog szó jelent. Nekik is Bál volt az ősi istenük, mielőtt keresztények lettek, a „juk” pedig kozák-török nyelven kezdet jelent. A honfoglalók török nyelven pedig a „jog” jelentette a jobb kezdet. Ezért alapította Szent László, Szent István jobb kezének őrzésére a Szent jogi apátságot, amelyből később szentjobb lett.

Azt is mondta továbbá, hogy a Baljuk szó a testnek egész baloldalát is jelenti és ez az oldal náluk mindig az előkelő volt, mert a baloldalukon van a szív, az ő ősi hitük szerint minden jónak a forrása. Egy másik kozák társának a neve Bende Ladislav volt. A Bende név a hunoknál és a honfoglaló magyar családoknál is ismert volt. Különböző ezek a kozákok azoknak a kazároknak a leszármazói, akik a Don környékén a magyar honfoglaló ősökkel szomszédságban laktak és egy ideig szövetségi viszonyban is voltak.

(folytatjuk)

